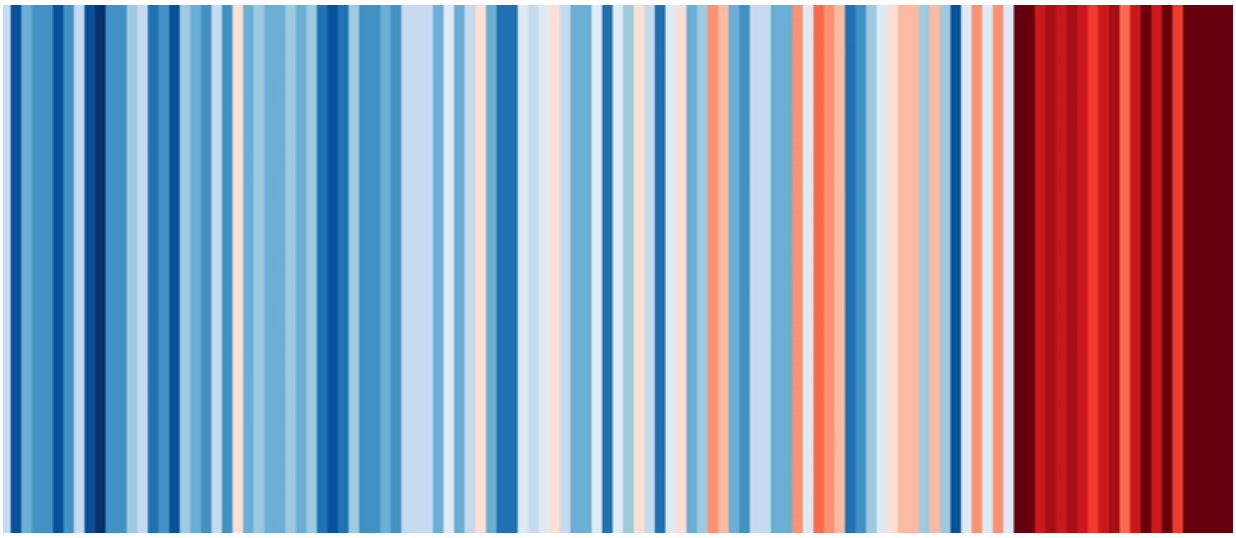

DE CURVE

27 augustus 2020

Het was er zo zwoel dat er een soort status quo ontstond tussen luchtvochtigheid en zweet, waardoor alles op de huid bleef plakken. Door de stommiteiten van een luchtvaartmaatschappij – die niet meer bestaat en ik weet waarom – kreeg ik een extra en totaal ongevraagd 24 uurs verblijf in Miami, terwijl noch het thuisfront, noch de mensen op mijn eindbestemming wisten waar ik uithing. Dit speelde zich immers af in een tijd waar een GSM alleen in sciencefiction films voorkwam en email enkel als tandglazuur werd gelezen.

Ik moest bovendien zuinig met mijn dollars omgaan, want ik moest er nog zes weken mee verder. De kwestie was vooral de tijd te doden. Gelukkig waren Jimmy Connors en John McEnroe aan elkaar gewaagd en werd de Wimbledonfinale dat jaar een vijfsetter, zodat er al een groot deel van de dag met TV kijken gevuld werd.

Omdat de airco binnen loeihard stond zodat ik bijna een longontsteking opdeed, besloot ik ondanks de plakkende hitte buiten even de buurt van het hotel te verkennen. Het was net als in de films: saai en desolaat. Gezien het etenstijd werd (ook een manier om de tijd verder te laten tikken) ging ik het restaurant naast het hotel binnen. Net als in de films: gigantisch groot en quasi leeg, afgezien van een stel enkelingen die het opstijgende koolzuurgas in hun bierglas bestudeerde en mij van kop tot teen bekeek als een potentiële terrorist. Afgaande op het gesnauw van de barman vermoedde ik dat ik deze man in zijn uitermate belangrijke nietsnuttende bezigheid grondig had verstoord door iets te bestellen. Ik begreep dat het voor die mens een bijzonder moeilijke opdracht was en dat hij zich diep ongelukkig moest voelen omdat hij nota bene op de 4de juli moest werken.

Later kwam ik er achter dat het afsnauwen van mensen in Miami niet tijdsgebonden is, maar diepgeworteld zit in de lokale cultuur. Gezien het er op zoveel andere subtropische plaatsen veel vrolijker aan toe gaat, zal het toch niet aan het weer liggen.

Het was de voorbije hittegolf die mij deze gebeurtenis zoveel jaar later deed herbeleven. Behalve het weer waren alle omstandigheden anders, maar ik voelde me even terug in Florida. De media gaven aan dat dit al de zoveelste hittegolf is in dit decennium en dat de doelstelling van het Klimaatakkoord van Parijs, met name de opwarming onder de 2 graden Celsius houden, voor België reeds overschreden is. De gemiddelde stijging van de temperatuur bedraagt volgens het KMI bij ons al 2,5 graden.

We worden dezer dagen – sinds maart al – opgeroepen om de Covid-19 curve af te vlakken door allerlei maatregelen, zoals het bestuderen van het opstijgend koolzuurgas in het bierglas op de nodige afstand van elkaar, enzovoort. Nee, ik wil echt niets afdoen van de noodzaak om Corona in te dijken, integendeel. Alleen blijkt het afvlakken van die andere curve – de opwarming van de aarde – van de voorgrond verdwenen. Iedereen hoopt (terecht) dat Corona binnen afzienbare tijd door een vaccin wordt bedwongen. En die kans is, gezien de gigantische farmaceutische onderzoeksinspanningen, bijzonder groot.

Helaas kan er geen vaccin ontwikkeld worden tegen de klimaatopwarming en moet de opwarmingscurve op andere manieren afgevlakt worden. Maatregelen om de volledige transitie naar hernieuwbare energie te versnellen zijn bijgevolg meer dan urgent. Wetenschappers beseffen dat de huidige gezondheidscrisis maar een eerste opstoot is en dat een verdere opwarming nog meer ingrijpende en nooit geziene gevolgen zal hebben voor mens en economie. Een aantal symptomen daarvan is nu reeds merkbaar, zoals waterschaarste die ook bij ons reeds een terugkerend groot probleem vormt.

Hoog tijd dus voor een effectief en onmiddellijk beleid dat deze curve afvlakt. De hernieuwbare energiesector is alvast bezig om dit concreet mee te realiseren!

Bart Bode